

Psaníčko o zázraku

Připadal sis jako v pohádce. Tolik ses na ten víkend těšil. Kamarád měl narozeniny, náležitě jste slavili už v Sallybuse. Nebyl jediný, kdo je dnes měl, v duchu jsi přijel i na ty druhé. A pak to přišlo... Už se šelilo, když jste přijeli na Krávovnu. Kamarád, cos ho snad tři roky neviděl, tu byl s blondýnou. Ovšem s jinou, než ta, se kterou jsi ho byl zvyklý vídat. A taky s děckem. Ovšem ne svým... To ale nebylo to hlavní. Člověk, kterého jsi přes deset let nepovažoval za kamaráda, vám nabídl studené pivo. Brzy pochopil, že ho máte v ledvinách už dost... A pak jste seděli v kuchyni u bůčku, klábosili, zdravili se s dalšími, co přijeli po vás.

Kolem půlnoci jsi zahlásil ústup do spacáku. Jenže když sis zavelel „kluci k závoře“, uslyšel jsi od Melounku nádherný koncert. Byla nejkratší noc v roce, podle astronomů to ani není pořádná noc, a to se asi dějí zázraky. Jako magnet tě to vytáhlo z lomu, skoro ve snách jsi došel až na hráz. Tisíce žabáků vyznávalo lásku svým princeznám, měsíc těsně před úplňkem prosvítal skrz mraky. V rákosinách šplouchla ryba. Stál jsi tam snad půl hodiny, hlavou ti letěly všechny možné myšlenky. Tajil se ti dech, ta nádhera se nedá slovy popsat, ta se musí prožít.

Zázraky se ale děly dál. Druhý den jste se všichni dali do díla a do oběda bylo pomalu postaveno. A dělali všichni, teda skoro všichni... Ale ty ses nechtěl zabývat tím, že někdo je na práci opatrný, vždyť ti bylo tak krásně. Utahaní jste kvečeru zašli k Milánkovi, vrátili se a společně poseděli u ohně a pak pod střechem. A byli jste všichni společně, jedna parta, vzpomínalo se na staré časy, plánovaly časy budoucí a to ošklivé se propadalo stále hlouběji a hlouběji. A pak jsi to tomu člověku řekl. Že nemá smysl válčit, protože v té válce nemůže nikdo vyhrát... Že je dobře spolu mluvit... Že jste dost staří na to, abyste už měli rozum... A že jsi rád za to, jak se to tenhle víkend daří. Připili jste si na to. Pak ještě jednou. A ještě...

V neděli před odjezdem ses šel trochu projít, rozloučit se s rájem na Zemi. Písmena od skřítků jsou pořád na místě, Tvoje Mládí tu ještě stále je. A bude napořád. U Melounku tě pozdravila volavka, jako by chtěla říct „promiň, ale v pátek už jsem spala, měls přijít dřív“. Zase jsi tam stál, drala se ti vlhkost do očí. Nejradši by ses o tu nádheru podělil, ale to nejde, opravdovou krásu můžeš vnímat jen srdcem. Cítils, že Krávovna opět, jako už tolikrát, čarovala. A přál sis, aby takhle čarovala celé léto, celý rok a už pořád. Protože lidi, co sem jezdí, si to zaslouží.

Wimpy, červen 2013